

Η ΑΥΤΡΩΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ (Ιω. 4, 5-42)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Μυρσίνη, στις 25/5/2003)

1. Εγώ ένα νερό ξέρω

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο ότι ο Χριστός περνώντας από την Σαμάρεια, σταμάτησε στον τόπο που ο πατριάρχης Ιακώβ είχε φτιάξει ένα πηγάδι. Και περίμενε κατάκοπος να περάσει κάποιος να βγάλει νερό να του δώσει. Περίμενε ο Κύριος του κόσμου όλου. Παντοδύναμος ήταν, μπορούσε άμα ήθελε να πει: «Έλα νερό επάνω». Και θα γινόταν.

Αλλά δεν είπε ο Χριστός: «ανέβα νερό για μένα», για να μας δώσει δίδαγμα: Μάθετε να έχετε υπομονή. Μάθετε να έχετε γλυκά αισθήματα. Μάθετε να βλέπετε τους άλλους ανθρώπους γύρω σας σαν δικούς σας. Σαν ανθρώπους που πρέπει να τους βοηθάτε και να σας βοηθάνε. Μάθετε να μη τα θέλετε όλα «εδώ και τώρα». Περιμένετε με υπομονή και με καλή καρδιά.

Και να, μετά από λίγο, πήγε εκεί μία Σαμαρείτισσα και αφού έβγαλε νερό, της λέει ο Χριστός: «δος μοι πειν». Οι Σαμαρείτες όμως τους μισούσαν τους Ιουδαίους, και γι' αυτό η Σαμαρείτισσα είπε:

-Και πώς εσύ Ιουδαίος, μου γυρεύεις νερό; Αφού δεν μιλιόμαστε.

Της λέγει ο Χριστός:

-Αν ήξερες ποιός είναι Εκείνος που σου μιλά και σου ζητάει νερό, δεν θα έλεγες αυτά τα λόγια, αλλά θα του έλεγες: «δος μου συ λίγο νερό». Και θα σου έδινε ένα άλλο νερό που όποιος το πίνει δεν ξαναδιψάει στην ζωή του ποτέ πια.

Του λέει η Σαμαρείτιδα:

-Υπάρχει κι άλλο νερό από αυτό που ξέρουμε και βλέπουμε μες το πηγάδι; Ένα νερό ξέρω εγώ για να πιώ. Κι ένα ψωμί για να φάω. Τι είναι αυτά που μου λες;

Φοβερό πράγμα να μη καταλαβαίνουμε ότι υπάρχει νερό σωματικό, υλικό, και νερό πνευματικό. Αλλά το πιο φοβερό είναι όχι μόνο να μη το

συνειδητοποιούμε, αλλά να το διαγράψουμε και να λέμε:

-Όχι, δεν υπάρχει άλλο νερό. Μόνο αυτό που πίνουμε.

-Και τα αγαθά τα ψυχικά;

-Άσε με καημένε. Με την ψυχή και με την αιώνια ζωή θα ασχολούμεθα...

Αυτό ήταν η Σαμαρείτιδα! Άνθρωπος εντελώς χωματένιος.

2. Υπόδειγμα ποιμαντικής προσέγγισης

Αλλά ο Χριστός που κατέβηκε για να σώσει τον άνθρωπο, ήλθε και για την χωματένια αυτή γυναίκα. Που δεν ήταν μόνο χώμα, αλλά βρώμικο χώμα... Εμείς μερικές φορές τέτοιους ανθρώπους τους καταφρονούμε, σιχαινόμαστε να τους μιλήσουμε. Ο Χριστός όμως δεν έχει φίλους και εχθρούς, έχει μόνο παιδιά Του που τα αγαπάει όλα, και τα καλά και τα παραστρατημένα. Θέλει και τα παραστρατημένα να τα φέρει κοντά Του στην βασιλεία Του. Για αυτό, μιλώντας ο Χριστός στην Σαμαρείτιδα, λέει ένα τροπάριο, χρησιμοποίησε τα πιο γλυκά λόγια που είχε στο στόμα Του και στην καρδιά Του. Δεν της είπε εκείνα που της άξιζαν, αλλά της μιλούσε πάντοτε με το χαμόγελο και με την καλωσύνη.

Ήθελε να μας πει: όταν βλέπετε άνθρωπο χοϊκό, που ένα νερό ξέρει, μία διασκέδαση, μία χαρά, μία ευφροσύνη, εκείνη που δίνει η σάρκα και το σώμα, μη σιχαίνεσθε, μην απογοητεύεσθε, μη βαριέστε, μην κουράζεσθε. Αλλά κάνετε ό,τι μπορείτε καλύτερο, περισσότερο, με καλωσύνη ψυχής και με ελπίδα, γιατί πρέπει και ο άνθρωπος αυτός να σωθεί. Ξέρετε τι λέγει η αγία Γραφή; Καλότυχος εκείνος που θα σπρώξει έναν άνθρωπο στην Βασιλεία του Θεού. Ο Χριστός θα του το υπολογίσει σαν να έκανε πενταπλάσια και δεκαπλάσια καλά έργα, σαν να εργάστηκε σαν τον απόστολο Πέτρο και σαν τον Απόστολο Παύλο στην γη. Γιατί; Γιατί το να σωθεί μία ψυχή και να πάει στην Βασιλεία Του, είναι τόσο μεγάλο πράγμα που ο,τι αμαρτία κι αν έχει κάνει ο άνθρωπος εκείνος, θα του την συγχωρήσει. Τόσο πολύ θέλει την σωτηρία των αμαρτωλών. Λέει λοιπόν ο Χριστός στη Σαμαρείτιδα:

-Αν ήξερες ποιός είναι αυτός που σου μιλάει, συ θα γύρευες νερό, και Εκείνος θα σου έδιδε ένα νερό που όποιος το πιεί δεν διψάει ποτέ πια.

Απαντά εκείνη:

-Δος μου το νερό αυτό να μη διψάω και να μη χρειάζεται να 'ρχομαι κάθε μέρα στο πηγάδι να βγάζω νερό και να το κουβαλάω στο σπίτι μου.

Φανταστείτε τι τύλιγμα είχε η κακομοίρα με τις χοϊκές σκέψεις της. Της λέει ο Χριστός:

-Για άλλο νερό σου μιλάω. Αλλά αν θέλεις να σου δώσω, φώναξε τον άνδρα σου να 'ρθεί μπροστά μου να στο δώσω. Εκείνη τότε αποκάλυψε τον βούρκο της:

-Δεν έχω άνδρα.

Λέει ο Χριστός:

-Πέντε είχες. Έχεις και τώρα έναν αλλά και αυτός δικός σου δεν είναι.

Όταν άκουσε τα λόγια αυτά η Σαμαρείτιδα είπε μέσα της: «Πώς τα ξέρει; Μπας και είναι προφήτης;». Και ρώτησε τον Χριστό:

-Ακούσαμε να λένε οι παλαιοί ότι θα 'ρθει κάποιος, που θα μας τα φανερώσει όλα και θα μας οδηγήσει στον παράδεισο, στην βασιλεία του Θεού, ο Χριστός. Μπας και είσαι εκείνος;

-Εγώ είμαι.

3. Ο κόπος για την Βασιλεία του Θεού

Ενώ έλεγε αυτά ήλθαν οι απόστολοι που είχαν πάει στην Σαμάρεια να αγοράσουν ψωμί για να φάνε με το Χριστό. Όταν ήταν πέντε χιλιάδες, έφτιαξε ο Χριστός ψωμί και τους χόρτασε όλους. Τώρα πήγαν να αγοράσουν. Έτσι ήθελε ο Χριστός. Για τους άλλους κάνει τα θαύματα. Όχι για τον εαυτό Του. Και τον είδαν να μιλάει με τη γυναίκα και απόρησαν «πώς μετά γυναικός ελάλει». Του είπαν:

-Έλα να φάμε.

-Εγώ έφαγα.

-Τι έφαγες, ποιός σου έφερε;

-Εγώ έχω άλλο φαί.

-Ποιό είναι το φαί σου Χριστέ μου, τι έφαγες;

-Το να τηρώ το θέλημα του Πατρός μου. Αυτή την ώρα που εσείς λείπατε, εγώ έτρωγα, δεν θέλω άλλο να φάω.

Τι είχε φάει; Την Σαμαρείτιδα! Είχε γίνει μια μπουκιά, ένα γλυκό, για την Βασιλεία του Θεού. Γιατί και πώς αυτή έγινε γλυκό στο στόμα του Χριστού; Επειδή πήρε τον δρόμο της σωτηρίας. Αυτή; Ναι, αυτή.

Αυτά είπε ο Χριστός. Και άρχισε να τους διδάσκει τους μαθητές Του: «Ανοίχτε τα μάτια σας, ρίχτε μια ματιά γύρω σας. Ο κόσμος είναι ένα χωράφι έτοιμο για θερισμό, άλλος το έσπειρε, άλλος κοπίασε, άλλος θα πάει να το θερίσει. Άλλοι κοπίασαν. Εσείς θα πάτε να το θερίσετε, εσείς θα πάρετε το γέννημα, εσείς θα κάνετε ψωμί, εσείς θα φάτε».

Ποιός είχε κοπιάσει; Ο ίδιος ο Χριστός. Πού θα έκανε το μεγάλο Του κόπο; Επάνω στο Σταυρό. Όποιος σκέπτεται τι ήταν ο Σταυρός και ο θάνατος του Χριστού επάνω στο Σταυρό και όλους τους κόπους που έκανε στην ζωή Του, καταλαβαίνει τι σημαίνει κόπος για τη Βασιλεία του Χριστού.

4. Ο πλούτος της Βασιλείας

Και ο απόστολος Πέτρος και ο απόστολος Ανδρέας, πόσο εκοπίασαν για την βασιλεία του Θεού! Αλλά ο Χριστός τους λέει: «εσείς θα πάτε να θερίσετε και να απολαύσετε τους καρπούς και τα γεννήματα». Ποιά είναι αυτά που θέρισαν οι άγιοι απόστολοι; Μπορούμε να τα μετρήσουμε; Ας πούμε μερικά.

Το άγιο Βάπτισμα, με το οποίο πλυθήκαμε από την αμαρτία. Και από σάρκα γίναμε παιδιά του Θεού.

Το άγιο χρίσμα, με το οποίο πήραμε το Πνεύμα το άγιο.

Η Θεία Κοινωνία. Μακάριος ο άνθρωπος που εκτιμά το σώμα και το αίμα του Χριστού και αγωνίζεται όσο το δυνατόν περισσότερες φορές, πιο ετοιμασμένος, να κοινωνεί για την Βασιλεία του Θεού.

Η ευλογία του γάμου, που δύο άνθρωποι ενώνονται με το μυστήριο. Και ζούνε κατά το θέλημα του Θεού. Και έχουν την ευλογία του Θεού μέσα σ' αυτόν το ωραίο θεσμό του γάμου, που όπως λέει η Αγία Γραφή: «οι δύο έσονται εις σάρκα μίαν, και ους ο Θεός συνέζευξεν άνθρωπος μη χωριζέτω». Μήτε ο θάνατος.

Και η ιερωσύνη, που προσεύχονται οι παπάδες που τους κάλεσε ο Θεός, όσο ανάξιοι και αν είναι, για τους ζωντανούς και για τους πεθαμένους. Και τους έδωσε την χάρη Του, πλούτο της Βασιλείας Του, πλούτο όλων μας, την συγχώρηση των αμαρτιών ζωντανών και κεκοιμημένων.

Αλλά δεν πρέπει να θεωρούμε ότι είμαστε εξασφαλισμένοι.... Βαφτιστήκαμε και τελειώσαμε. Πήγαμε στην εκκλησία μια φορά τον μήνα και τελειώσαμε. Κάνουμε τον Σταυρό μας στο σπίτι και τελειώσαμε. Όχι! Δεν επιτρέπεται να κάνουμε όσο πιο λίγο μπορούμε για την ψυχή μας και για την βασιλεία του Θεού. Κάτι καλύτερο πρέπει να κάνουμε. Φιλοτιμία ψυχής χρειάζεται, για τον εαυτό μας και για τον άλλον. Ζήλος Θεού.

Να ξαναγυρίσουμε στην Σαμαρείτιδα. Πήγε στην Σαμάρεια η γυναίκα, και είπε: «Ελάτε να δείτε άνθρωπο που μου τα είπε όλα. Ο Χριστός είναι!». Έτρεξαν οι Σαμαρείτες και πίστευσαν πολλοί. Και της έλεγαν:

-Δεν πιστεύουμε πια για σένα. Το είδαμε με τα μάτια μας. Αυτός είναι ο Σωτήρας του κόσμου.

Και η Σαμαρείτιδα, πίστεψε στο Χριστό, έγινε απόστολος δίδαξε τις τέσσερις αδελφές της, ίδια ποιότητα ήταν, τις έκανε και κείνες χριστιανές. Είχε και δύο παιδιά τα έκανε και κείνα χριστιανούς. Και όλοι μαρτύρησαν την ίδια ημέρα για τον Χριστό. Κηρύττοντας το όνομά του σε όλο τον κόσμο.

Ας παρακαλέσουμε τον Χριστό, να μας φωτίζει να κάνουμε πολλά καλά έργα, να τον αγαπάμε πιο πολύ, από ό,τι μέχρι χτες και σήμερα, να νηστεύουμε λίγο περισσότερο, να προσευχόμαστε λίγο περισσότερο, να αγαπάμε και να συγχωρούμε λίγο περισσότερο, για χάρη του. Από πίστη και αγάπη σ αυτόν. Αμήν.-